

CRKVA U SVIJETU

ČASOPIS ZA VJERSKU KULTURU

GODINA II

BROJ 1

SPLIT 1967

Dag Hammarskjöld

NEKA TE SVI MOGU VIDJETI I U MENI

»Ono što ja tražim glupo je: da život ima smisla. Ono za što se ja borim glupo je: da moj život poprimi smisao.«

Ovako je govorio Dag Hammarskjöld 1952. I poslije devet godina, prilikom zamršene avionske nesreće nastradao je u Kongu na dužnosti generalnog sekretara Uj. naroda. Je li našao smisao života? Je li njegov život poprimio smisao?

U svojim intimnim bilješkama pisanim na švedskom jeziku, koje su 1964. objavljene na engleskom pod naslovom *Markings*, on, dugo povučen i uvijek diskretan, daje napokon odgovor na dva gornja pitanja koja je u početku smatrao glupima. Odgovor glasi: da, Bog je smisao života, a ljubav prema ljudima smisao moga života.

Duboko humane i religiozne misli iz njegova notesa otkrivaju u Dagu Hammarskjöldu ono što već mnogi nazivlju »moderni mistik«. Malo-pomalo on se potpuno predao u volju Božju tako da se izjednačio s trpećim Kristom. To je navodilo neke areligiozne duhove na pomisao da je on luđak koji se smatra Bogom.

NE dopusti nikada da ti uspjeh sakrije svoju ništavost; ispunjenje je ništa, strastvenost razočaranje. Gaji stoga u sebi žarku težnju da uvijek sve dalje pratiš onu patnju u duši koja nas vodi iznad nas samih.

Kako? To ja ne znam. Ne tražim da to znam. Za onoga koji se odevao na put Mogućega samoća može biti obavezna.

Neprestana tama. Ista neprestana studen gdje dodija vlaga. Ista neprestana samoća — zatvorena među zidove od litica, ali gdje zid ne štiti.

OVDJE očuvati šutnju — posred buke. Ostati otvoren i miran, vlažna zemlja u plodnoj tami, gdje pada kiša i dozrijeva zrno.

Ali u tom času ja sam odgovorio da nekome — ili Nečemu — i od tada sam siguran da je život pun smisla, i da zato moj život, uz odricanje samoga sebe, ima svoj cilj.

Tada sam upoznao što znači »ne obazirati se natrag« i »ne misliti na sutra«.

Vođen u labirintu života Arijadninim koncem moga odgovora, stigoh do trenutka i mjesta gdje sam shvatio da život vodi do trijumfa koji je katastrofa i do katastrofe koja je trijumf, da, dok se zalažemo za svoj život, zaslužujemo samo prijekore, i da je za čovjeka jedino uzdizanje moguće u bezdanima poniženja. Poslije ovoga riječ »hrabrost« nema više smisla, jer mi se ne može ništa više oduzeti.

Kako sam napredovao na putu, saznavao sam, poslije svakog koraka, poslije svake misli, da iza svake riječi u Evanđelju stoji čovjek i iskustvo čovjeka. Također iza molitve da se ona čaša otkloni od njega i iza njegova obećanja da će je ispiti. Isto tako iza svake njegove riječi s Križa.

GLAD je moje mjesto rođenja u zemlji strasti. Glad bratstva, glad pravde — bratstva utemeljenog na pravdi, i pravde postignute u bratstvu.

I moja glad može se utažiti iz jednostavnog razloga što je narav života takva da ja mogu ostvariti svoju osobnost postavši most za druge, jedan kamen u hramu pravde.

BITI slobodan, biti sposoban ustati i ostaviti sve iza sebe — i ne pogledati natrag.

Reći *da* životu istovremeno je reći *da* samom sebi.

Reći svoj *da* — i osjećaš nešto što ima smisao.

Ponovi svoj *da* — i svaka stvar poprima smisao.

Ako sve ima smisao, kako ti možeš živjeti što drugo nego *da*?

ONAJ koji se ovom prepustio zna da Put svršava na Križu — i kad ga Put provodi kroz genezaretsko klicanje ili pobjedonosni ulazak u Jeruzalem.

Kako je veliko, i nevjerojatno, ono što mi je dano, a kako beznačajno ono što ja moram »žrtvovati«.

Jesi li mi ti dao ovu samoću kojoj ne mogu izbjeći da mi bude lakše sve tebi predati?

Sveti se ime Tvoje
ne moje
Dođi kraljevstvo Tvoje
ne moje
Budi volja Tvoja
ne moja
Ti koji si iznad nas,
Ti koji si jedan od nas,
Ti koji si —

Također i u nama,
Neka Te svi mogu vidjeti — i u meni,
Neka ja uzmognem pripravljati Tvoj put,
Neka Ti mognem zahvaljivati za
Sve što će mi se dati,
Nek uzmognem da ne zaboravim također
Potrebe drugih.
Čuvaj me u svojoj ljubavi
Kao što Ti hoćeš da ja sve
Obuhvatim svojom ljubavlju.
Veseli se, ako se Bog mogao poslužiti tvojim trudom
za Svoje djelo.
»Ne ja, nego Bog u meni!«

BITI ponizan znači doživljavati stvarnost, ne s obzirom na nas, nego u njegovoj svetoj neovisnosti. To znači odlučiti, gledati, nastojati da se maknemo s onog počinitelja u nama. Tada, koliko stvari nestaje, i sve što ostaje ruši se na mjestu.

U toj tački smirenja na dnu našeg bića susrećemo jedan svijet gdje sve jednako miruje. Tada, stablo postaje tajna, oblak otkriće, svako ljudsko biće svijet, od čijeg bogatstva sagledavamo tek nekoliko odsjeva.

Jednostavan je život jednostavnosti, ali on nam otvara knjigu u kojoj se nikada ne možemo maknuti s prvog sloga.

ICI, No 257 — preveo Drago Šimundža